

SYLWETKI PROFESORÓW POLITECHNIKI WARSZAWSKIEJ

52/12

WŁADYSŁAW ARASZKIEWICZ

(1905—1984)

Władysław Araszkievicz urodził się 7 VIII 1905 r. w Radomiu. Ze względu na trudne warunki materialne rodziny, od najmłodszych lat łączył naukę z pracą zarobkową (początkowo udzielał korepetycji, zaś w latach 1922—1924 pracował jako rachmistrz w Głównym Urzędzie Statystycznym). Po ukończeniu w 1924 r. gimnazjum im. M. Reja w Warszawie rozpoczął studia na Wydziale Architektury Politechniki Warszawskiej (w roku akad. 1924/25 jako wolny słuchacz). Będąc studentem, pracował m.in. jako podmajstrzy murarski i technik budowlany, od 1926 r. w Ministerstwie Komunikacji, w którym początkowo był zatrudniony jako technik przy projektowaniu, nadzorze budowlanym i budowie obiektów lotnictwa cywilnego w Warszawie, a od 1930 r. do wybuchu wojny w 1939 r. jako kierownik budowy lotnisk. Studia ukończył w 1933 r., uzyskując dyplom inżyniera architekta; po wyzwoleniu, na podstawie ustawy o stopniu inżyniera z 28 I 1948 r., uzyskała stopień magistra nauk technicznych.

Podczas okupacji hitlerowskiej przebywał nadal w Warszawie, pracując m.in. w Domu Handlowym „Lot” i w opiece społecznej. Na polecenie ośrodków konspiracyjnych gromadził i opracowywał materiały dotyczące przeszłości i przyszłości polskiego lotnictwa. Po wyzwoleniu podjął na nowo pracę w Departamencie Lotnictwa Cywilnego Ministerstwa Komunikacji, najpierw jako starszy inspektor, później jako naczelnik Wydziału Lotnisk, wreszcie od lipca 1945 r. do lipca 1948 r. jako dyrektor do spraw budowy, konserwacji i eksploatacji lotnisk w Polskich Liniach Lotniczych „Lot”.

We wrześniu 1948 r. rozpoczął pracę naukową i dydaktyczną na Wydziale Komunikacji PW, początkowo w charakterze adiunkta, następnie zastępcy profesora i profesora kontraktowego. Z dniem 22 X 1954 r. został powołany na profesora nadzwyczajnego, a w dniu 27 IV 1962 r. uzyskał nominację na profesora zwyczajnego. W latach 1951—1970 kierował Katedrą Budowy Lotnisk, jedynym w Polsce ośrodkiem naukowym z zakresu komunikacji lotniczej i budownictwa lotniskowego. Przy jego współudziale i pod jego kierownictwem wykonano wiele prac badawczych i usługowych, projektów wzorcowych, ekspertyz i opinii; niektóre spośród opracowanych wynalazków uzyskały patenty.

Poza katedrą prof. W. Araszkievicz prowadził w latach 1950—1956 prace naukowe w ramach Uczelnianego Instytutu Techniki Drogowo-Lotniskowej i Prefabrykacji, którego był współorganizatorem, a następnie wicedyrektorem (pod patronatem instytutu powstały w Polsce pierwsze obiekty z betonu sprężonego). Od lipca 1970 r. do przejścia na emeryturę we wrześniu 1975 r. kierował Zakładem Dróg

i Lotnisk w Instytucie Dróg i Mostów na Wydziale Inżynierii Lądowej.

W okresie swej pracy w PW prof. W. Araszkievicz sprawował wiele odpowiedzialnych funkcji naukowych, organizacyjnych i społecznych. W latach akad. 1952/53—1953/54 zajmował stanowisko prorektora do spraw młodzieży (do 31 XII 1953), a po rezygnacji prof. J. Bukowskiego ze stanowiska rektora pełnił przez pół roku obowiązki rektora PW (1 I—30 VI 1954). Od lipca 1954 r. do listopada 1956 r. był ponownie prorektorem do spraw młodzieży, stając się jednocześnie zastępcą rektora A. Dyżewskiego. Z wyboru Senatu, od 1 XII 1956 r. do końca roku akad. 1958/59 piastował najwyższą godność rektora PW. W latach 1959—1975 był pełnomocnikiem rektora do spraw kandydatów na studia. W ostatnich latach życia udzielał się czynnie w pracach Senackiej Komisji do Spraw Historii i Tradycji Uczelni.

Mimo stosunkowo późnego zajęcia się pracą naukową prof. W. Araszkievicz zgromadził w swoim dorobku ponad 70 publikacji o charakterze fachowym, naukowym i dydaktycznym, w tym kilka wydawnictw podręcznikowych przeznaczonych dla studentów i praktykantów. Do najważniejszych jego publikacji można zaliczyć następujące książki: „Drogi lotnicze” (1956), „Budowle pola wzlotów” (1962, wyd. 2), „Budynki lotniskowe” (1963), „Zagadnienia z budownictwa lotniskowego” (1968, wyd. 3), „Projektowanie lotnisk. Materiały źródłowe. Normy prawne” (1969, wyd. 2) oraz dwutomowe dzieło „Budowa lotnisk” (1972, wyd. 2).

Prof. W. Araszkievicz był członkiem wielu pozauczelnianych instytucji i organizacji naukowych i zawodowych, m.in. członkiem Związku Inżynierów i Techników Komunikacji (w latach 1947—1949 wchodził w skład Zarządu Głównego), członkiem Prezydium Rady Techniczno-Ekonomicznej przy Ministrze Komunikacji (od 1959), członkiem Rady Naukowej Instytutu Technicznego Wojsk Lotniczych (od 1962) i członkiem Komitetu Inżynierii Lądowej i Wodnej (od 1973); od 1960 r. współpracował z Polską Akademią Nauk, wchodząc w skład kilku jej komitetów i komisji. Brał udział w organizacji I Kongresu (1951) i II Kongresu (1973) Nauki Polskiej. Członek Polskiej Partii Robotniczej (od 1946) i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej (od 1948).

Za swą wielostronną działalność otrzymał liczne odznaczenia i wyróżnienia, m.in. Krzyż Kawalerski (1954) i Krzyż Komandorski (1959) Orderu Odrodzenia Polski oraz Order Sztandaru Pracy II klasy (1965), a także honorowe tytuły „Zasłużonego Nauczyciela PRL” i „Zasłużonego Działacza Lotnictwa”. Prof. W. Araszkievicz zmarł 26 XII 1984 r. w Warszawie i został pochowany na cmentarzu Powązkowskim (kwatery 8-VI-31).

Opracowała Ewa Archanowicz